

**SAMEN
VOOR EEN
STERKE STAD**

**SAMEN
VOOR STERK
JONGERENWERK**

**Kennis en ervaring
vanuit praktijk,
wetenschap
en bestuur**

De kracht van
jongerenwerk
in een weer-
barstige tijd.

VOORWOORD

Sofyan Mbarki
Wethouder Jongerenwerk
Gemeente Amsterdam

p4

DIGITAAL JONGEREN- WERK

Laya Leysner

p6

VERBINDING CENTRAAL

Marte van der Wal

p10

VAN ACHTER- STAND NAAR POTENTIEEL

Nizar Ahalli

p20

Van pauzewacht
naar partner

p14

Van schaamte
naar herkenning

p22

Van losse eilanden
naar ecosysteem

p28

VAN OVER- LEVEN NAAR VEERKRACHT

Adam Laoikili

p34

JONGEREN STIMULEREN HUN STEM TE GEBRUIKEN

Esra Jansen

p40

Van wachtlijst naar
vroegsignalering

p36

Jongerenwerk als vak

p48

Jolanda Sonneveld

p52

Eindstuk

p56

Sofyan Mbarki

Onze jongeren groeien op in een pittige tijd. In een stad als Amsterdam zijn de kansen groot, maar de druk ook. Prestatiedruk, polarisatie en een constante stroom aan online prikkels vragen veel van jongeren. Meninge botsen hard, desinformatie is dichtbij en de samenleving voelt grimmiger. Dat vraagt iets van hen. En dat vraagt iets van ons.

Juist nu laat het jongeren- en straathoekwerk zijn kracht zien. Jongerenwerkers staan in de frontlinie: dichtbij in de wijk, op straat en online. Zij bouwen vertrouwen, luisteren zonder oordeel en blijven naast jongeren staan – ook als het schuurt. Niet met snelle oplossingen, maar met aandacht en professionele scherppte.

De kracht van jongerenwerk zit in de relatie. Wie zich gezien voelt, staat sterker. Vanuit die basis werken jongeren aan weerbaarheid en perspectief. Jongerenwerkers verbinden groepen en hebben tegelijk oog voor het individu. Zij signaleren vroeg, begrenzen waar nodig en verwijzen door. Zo voorkomen zij dat kleine problemen groot worden.

Daarom is jongerenwerk geen luxe, maar noodzaak. Het is een publieke voorziening die bijdraagt aan veerkracht en sociale samenhang. Investeren in jongerenwerk is investeren in preventie – door vroeg aanwezig te zijn, polarisatie bespreekbaar te maken en online weerbaarheid te versterken.

Tijdens het Jongeren- en straathoekwerkcongres 2026 bespraken we samen dat dit om een duidelijke positionering van het vak vraagt. Jongerenwerk is een professie, met eigen vakmanschap en expertise. Daarom investeren we in professionalisering, kennisontwikkeling en duurzame samenwerking, met meer rust en continuïteit voor organisaties. Via de Amsterdamse Jongerenwerk Academie versterken we het vak en maken we het toekomstbestendig.

Onze ambitie is helder: in 2030 is de jongerenwerker een erkende professional, stevig verankerd in de wijk en zichtbaar in maatschappelijke waarde. En elke jongere in Amsterdam weet: hier is iemand die mij ziet en naast mij staat.

Dat is een keuze.
En die keuze maken we samen.

Sofyan Mbarki
Wethouder Jongerenwerk
Gemeente Amsterdam

**‘ONZE AMBITIE IS HELDER:
DE JONGERENWERKER ALS
ERKENDE PROFESSIONAL’**

Verhalen

Laya Leysner

DIGITAAL JONGEREN- WERK

PRESENT ZIJN WAAR JONGEREN ZIJN

Laya Leysner begon haar loopbaan bijna vijftien jaar geleden als kinder- en meidenwerker in Amsterdam-Zuidoost. Inmiddels is ze stedelijk projectleider Digitaal Jongerenwerk. In haar werk staat één vraag centraal: hoe begeleid je jongeren die opgroeien in een wereld waarin online en offline volledig verweven zijn?

‘Voor jongeren is er geen scheiding meer tussen online en offline. Het is één leefwereld. Hun vriendschappen, ruzies, verliefdheden en identiteitsvorming lopen dwars door elkaar heen in fysieke en digitale ruimtes. Wij volwassenen maken dat onderscheid nog, maar zij niet.’

ONLINE ALS VERGROOTGLAS

‘Een paar jaar geleden merkten we dat iedereen zoekende was: hoe verhouden we ons tot die online leefwereld? Hoe zorgen we dat we kennis delen in plaats van allemaal zelf te experimenteren? Adolescentie draait om ontdekken wie je bent. Online gebeurt dat onder een vergrootglas. Jongeren krijgen continu beelden en boodschappen over uiterlijk, succes en status. Je moet stevig in je schoenen staan om daar kritisch naar te kijken, terwijl je tegelijkertijd ergens bij wilt horen. Daarbij: digitalisering beperkt zich allang niet meer tot sociale media. Het zit overal in het dagelijks leven van jongeren: van achteraf betalen via Klarna - met alle financiële risico's van dien - tot privacy en hoe platforms omgaan met persoonlijke data. Het is onze taak hen ook hierin weerbaar te maken.’

VERTROUWEN IN VREDESTIJD

‘Wat online extra meespeelt, is de snelheid. In één avond kan er in een groepsapp enorm veel gebeuren. De volgende ochtend zitten jongeren samen in de klas, terwijl volwassenen vaak niet weten wat er al is voorgevallen. Daar zit de meerwaarde van jongeren-en straat-hoekwerk. Een jongerenwerker is geen ouder en geen docent, maar eerder een grote broer of zus. Daardoor delen jongeren dingen met ons die ze thuis of op school niet snel vertellen. Dat vertrouwen bouw je op in wat wij vredeestijd noemen: op de momenten dat er nog niets is geëscaleerd.’

**‘VERTROUWEN BOUW JE
OP IN WAT WIJ VREDESTIJD
NOEMEN: DE MOMENTEN
DAT ER NOG NIETS IS
GEËSCALEERD.’**

VOORDAT HET UIT DE HAND LOOPT

‘Present zijn is essentieel. Dat betekent dat je bent waar jongeren zijn - dus ook online. We hoeven niet elk platform te beheersen, maar we moeten wel weten wat er speelt. Zo zag een collega online dat een schoolruzie dreigde te escaleren. Omdat hij dat op tijd signaleerde, kon hij tijdig ingrijpen. Dat is preventief werken: handelen voordat het uit de hand loopt.’

WEERBAARHEID EN PERSPECTIEF

‘Preventie betekent ook werken aan online weerbaarheid. We hebben praktische tools ontwikkeld, zoals themakaarten over digitaal pesten, online gokken en online seksualiteit. We organiseren gesprekken waarin jongeren zelf als experts vertellen wat zij online tegenkomen. Dat verlaagt de drempel om hulp te vragen.’

AANSLUITEN OP TALENT

‘Wat ik belangrijk vind, is dat jongerenwerk niet alleen naar risico’s kijkt. Jongeren ontwikkelen online ook talenten: in gamen, content maken, ontwerpen. Als je daarop aansluit, kun je perspectief bieden. De online wereld is niet alleen een plek van gevaar, maar ook van mogelijkheden. Jongerenwerkers hebben een unieke positie: omdat wij dichtbij staan, weten we wat er speelt. Die kennis delen we met scholen, ouders en partners - niet om te controleren, maar om samen te kijken wat jongeren nodig hebben.’

VERBINDING CENTRAAL

JONGERENWERK EN MENTAAL WELZIJN

Marte van der Wal werkt vijf jaar als jongerenwerker, schooljongerenwerker en projectleider bij The Mall in Amsterdam-West. Naast haar reguliere groepen leidt ze Samenspel en Step Up: een samenwerkingsproject gericht op jongeren die op de wachtlijst staan bij de jeugdhulp-verlening of daar net uit komen.

‘Wat jongerenwerk van andere vormen van mentale ondersteuning onderscheidt, is dat wij werken vanuit de krachtmethodiek. We kijken niet naar wat er mis is, maar naar veerkracht, talenten en mogelijkheden. Dat betekent natuurlijk niet dat we problemen negeren, maar ons vertrekpunt is altijd: waar ben jij goed in, waar droom je van, en hoe kunnen we dat versterken? Die benadering is fundamenteel anders dan die van de gespecialiseerde zorg.’

Normalisatie

‘Wat ik steeds opnieuw zie, is hoe krachtig echte ontmoetingen zijn. Jongeren worden voortdurend blootgesteld aan andermans leven via social media, aan beelden van succes en schoonheid. Dat heeft grote impact. Het helpt als je je gedachten en gevoelens kunt toetsen aan die van leeftijdsgenoten. Dat je ontdekt: wacht, ik ben niet de enige die zich zo voelt. Die normalisatie maakt kwetsbaarheden zachter. Dat is iets waar wij goed in kunnen voorzien: een fysieke, veilige plek waar jongeren elkaar écht ontmoeten.’

De waarde van groepsdynamiek

‘Een hulpverlener werkt vaak één op één. Wij werken veel in groepen. Daar zit veel waarde in, want juist in die groepsdynamiek ontstaat iets wat je niet kunt plannen of voorschrijven. We ontwikkelen daarom bewust spellen die herkenning oproepen - zoals ‘over de streep’ - en blijven die verder uitwerken. Het mooie is dat die ontwikkeling vaak ook samen met jongeren gebeurt. Zo wees een jongere die bij ons op de groep zat én stage liep mij op een vraag uit het “ijsberg”-spel: als je me echt zou kennen, dan zou je weten dat... Ze had de oefening op school leren kennen en samen hebben we die verder uitgewerkt. De herkenning die zo’n moment in de groep teweegbrengt is vaak overweldigend - jongeren die denken dat ze de enige zijn met een bepaald gevoel. Dat soort momenten verandert echt iets. En het laat zien waar we in geloven: regie bij de jongere zelf.’

Activiteit als ingang

‘Ik werk zelf graag met laagdrempelige activiteiten die grote diepgang bieden. Ik doe veel met kickboksen, vooral met meiden die weerbaarder willen worden. Vaak doorloop je samen dezelfde stappen: we sporten samen, en daarna zitten we ineens in een diep gesprek over zelfbeeld, over radeloosheid. De sport heeft dan de deur geopend. Hetzelfde gebeurt bij schilderen, koken of muziek maken. De activiteit is de ingang, niet het doel.’

Volwaardige partner

‘Bij Step Up werk ik met jongeren die op de wachtlijst staan bij de jeugdhulp of daar net uit komen. Een deel van hen komt daarna niet meer bij de gespecialiseerde zorg terecht. Wat ze nodig hadden, was contact. Minder eenzaamheid. Of het gevoel dat je ergens goed in bent. Van meerwaarde zijn.’

‘DE ACTIVITEIT IS DE INGANG, NIET HET DOEL.’

Voor anderen geldt én-én: jongerenwerk én jeugdhulpverlening. Ik praat steeds meer met hulpverleners over wat een jongere écht nodig heeft, in plaats van wat het zwaarst weegt qua problematiek. Wij plakken geen labels. We hoeven niet te weten welke diagnose iemand heeft om toch betekenisvolle ondersteuning te kunnen bieden. Ondertussen blijven we dichtbij. Jongeren vertellen mij dingen die ze niemand anders durven te zeggen. Dat komt omdat wij professionals zijn maar ook menselijk. Een oud-collega noemde het ooit: een professionele vriend. Dat is precies wat het is. En dat is een positie die een andere partij niet zo makkelijk kan innemen.’

 Mensen

Daan van Hooff

VAN PAUZEWACHT NAAR PARTNER

JONGERENWERK EN ONDERWIJS

Daan van Hooff is directeur van Iedersland College, een vmbo-school in Amsterdam Nieuw-West. Hij ziet de school niet alleen als een plek waar kinderen leren, maar als een pedagogische ruimte waar opgroeien centraal staat. En dat vraagt, vindt hij, om meer dan alleen goede docenten.

‘De maatschappelijke opdracht van een school is de afgelopen decennia enorm veranderd. Het verenigingsleven is afgebrokkeld. Gebedshuizen spelen een kleinere rol. Wijkcentra zijn verdwenen. De school is misschien wel de enige plek overgebleven waar alle lagen van de samenleving nog bij elkaar komen. Dat betekent ook dat veel vragen die vroeger thuis of in de wijk besproken werden, nu de school binnenkomen. Over identiteit, over de oorlog in Gaza, over etnisch profileren, over wat voor toekomst er nog is. Die vragen kun je niet negeren. Je kunt niet zeggen: even wiskunde, dan praten we daarna wel.’

DOCENTEN MOETEN KUNNEN LESGEVEN

‘Docenten zijn opgeleid om les te geven en dat vinden ze ook leuk. Dat moeten ze vooral blijven doen. Maar als je wilt dat ze dat goed kunnen doen, moet je de ruis eromheen opvangen. Een jongerenwerker die op de gang praat met een leerling die thuis gedoe heeft - dat is een enorme winst. Die leerling kan leren. En de docent kan lesgeven. Het is een win-winsituatie, maar dan moet je het wel goed organiseren. Twee organisaties in één ruimte is altijd ingewikkeld. Het Nationaal Ballet en de Opera maken ook ruzie. Je moet dus heel duidelijk communiceren over wie wat doet, en waarom.’

‘EEN JONGERENWERKER DIE OP DE GANG PRAAT MET EEN LEERLING DIE THUIS GEDOE HEEFT – DAT IS EEN ENORME WINST. DIE LEERLING KAN LEREN. EN DE DOCENT KAN LESGEVEN.’

GEEN PAUZEWACHT

‘Toen jongerenwerk bij ons op school werd geïntroduceerd, werden ze aanvankelijk ingezet als een soort veredelde pauzewacht. Als handhavers. Kansloos - dat is precies wat ze niet zijn. Waar ze wél goed in zijn, is de brug slaan tussen de schoolomgeving en de leefwereld buiten. Ze kennen de wijk, kennen de gezinnen, ze spreken jongeren aan op straat. Ze gaan in de vakantie mee naar een muziekstudio. Ze zijn er ook als school er niet is. Dat leefgebied-overstijgende, dat is hun echte meerwaarde. En als je ze dáár op inzet, en je communiceert duidelijk over hun rol, dan werkt het. Een dergelijke geïntegreerde ondersteuningsvorm waarbij de jongere centraal staat, is naar mijn mening ook volledig in lijn met de Amsterdamse Jeugdvisie.’

HET KOPJE THEE

‘Wat ik ook zie, is dat veel jongeren geen echte ontspanning meer hebben. Ze gaan na school de metro in, scrollen op hun telefoon, komen thuis in de volgende drukte. Als er geen ontspanning is, en ondertussen wel veel prestatiedruk, dan zoeken jongeren ontspanning in verdoving. Scrollen, vaperen. Jongerenwerkers kunnen juist in dat moment iets betekenen. Met leuke naschoolse activiteiten maar ook het kopje thee om half vier en een rustig gesprek. Niet met een doel, niet met een agenda. Gewoon er zijn. Als je aan jongeren op school vraagt aan wie ze het afgelopen jaar echt iets hebben gehad, dan wordt er door een behoorlijk grote groep geantwoord: de jongerenwerkers. Die hadden tijd. Die luisterden. Die hadden in de vakantie nog contact. Dat laat zich moeilijk meten, maar het is wel precies waar het om gaat.’

VAN ACHTERSTAND NAAR POTENTIEEL

JONGERENWERK ALS SLEUTEL TOT GELIJKE KANSSEN

Nizar Ahalli is jongerenwerker en jongerencoach bij Stichting Be OK in Amsterdam Nieuw-West. Na een studie commerciële economie en een carrière in arbeidsbemiddeling ontdekte hij via zijn werk op scholen in Rotterdam-Zuid dat zijn hart ergens anders lag. 'Ik zag die achterstand en dacht: die jongeren hebben het wel te verduren. Toen ben ik mezelf gaan afvragen wat ik daar voor ze kon betekenen.'

'Op school ben ik het eerste aanspreekpunt voor veel jongeren. Ze zien me als een grote broer. Ik ken iedereen bij naam, ik weet wat alle hobby's zijn. En anders dan de docent geef ik geen cijfers, geen straf, ik bel niet met de ouders. Ik ga een rondje met ze wandelen. Ik vraag waaróm iemand bepaald gedrag vertoont, zonder er boos om te worden. Dat maakt het soms makkelijker om iets van me aan te nemen. De drempel is een stuk lager.'

Mensenkennis als instrument

'Vorig jaar stond de volle school bijna te wachten tot ik aan zou komen om tien uur. Een leerling was bont en blauw aangetroffen. En niemand wou praten. Ik keek de klas rond en zag aan de gezichten wie wat wist. Ik stapte af op de beste vriendin van dat meisje, want ik wist: die weet meer. Ik breng veel tijd door met de jongeren; ik ken hun gedrag en mimiek. Zo kwam ik snel achter het echte verhaal. Zoiets lukt alleen als je, met die unieke positie van jongerenwerker, geïnvesteerd hebt in die relatie. En het vraagt ook een lange adem. Maar op het moment dat het telt, is het die investering die het verschil maakt.'

Horizon verbreden

'Ik bied binnen de school workshops en projecten aan, over thema's als social media, middelengebruik of mentale weerbaarheid. Jongeren bepalen zelf het onderwerp, ik faciliteer. Ze discussiëren, maken iets creatiefs, er wordt een gastspreker uitgenodigd. Het doel is ze handvatten te bieden, waar ze iets aan hebben als ze later in hun leven op een kwetsbaar punt komen. Maar preventie zit ook gewoon in het gesprek. Als ik iemand zie roken, ga ik dat niet verbieden. Ik vraag: waarom doe je dat? Waar komt het vandaan? Zonder oordeel. Zodat iemand zich gehoord voelt.'

'Ik probeer jongeren mee te geven dat wat soms als zwakte wordt gezien, juist een kracht kan zijn. Ze hoeven niet iemand anders te worden om geaccepteerd te worden.'

Meerdere identiteiten

'Natuurlijk deel ik ook dingen van mezelf. Die authenticiteit wordt gewaardeerd, merk ik. In Nieuw-West, waar ik werk, komen veel jongeren uit een grootstedelijke, maar soms ook beperkte bubbel. Ze kennen de rest van Nederland niet altijd goed. Wanneer ze geconfronteerd worden met mensen die anders zijn dan zij, weten ze soms niet goed hoe ze zich moeten verhouden. Ik herken me in veel van hen.'

Door mijn eigen achtergrond begrijp ik de vragen rondom identiteit, kansen en de manier waarop er in de maatschappij naar je gekeken kan worden.'

De kern

'Ik probeer jongeren mee te geven dat wat soms als zwakte wordt gezien, juist een kracht kan zijn. Het is voor mij de kern van diversiteit en inclusie: dat verschillen er mogen zijn en dat je niet één deel van jezelf hoeft weg te drukken om erbij te horen. Ik leer jongeren dat je trots kunt zijn op meerdere identiteiten tegelijk, ongeacht waar je vandaan komt. Voor de één betekent dat bijvoorbeeld Marokkaans, moslim en Nederlands; voor een ander weer iets heel anders. Het één sluit het ander niet uit. Jongeren hoeven niet iemand anders te worden om geaccepteerd te worden. Ze mogen juist steviger worden in wie ze allemaal zijn.'

Verhalen

Serina Aalse

VAN SCHAAMTE NAAR HERKENNING

MEIDENWERK ALS SPECIALISME

Serina Aalse werkt als straathoekwerker meidenwerk bij PerMens in Amsterdam-Noord. In samenwerking met Soumaya Aladlaoui van DOCK organiseert ze evenementen zoals Bold Boundaries – specifiek voor meiden, omdat zij een andere aanpak vragen dan jongens.

‘De grote thema’s onder meiden momenteel zijn zelfbeeld, social media, *exposing* en *grooming*. We zien dat steeds meer meiden op jonge leeftijd al bezig zijn met medische cosmetische ingrepen. Fillers en botox worden, onder invloed van social media, normaal gevonden. Ik hoor over feestjes waar meiden gratis voor worden uitgenodigd en waar ze ongewenst worden aangeraakt. Wat daarbij extra zorgelijk is, is de *victim blaming* die daarna plaatsvindt -opmerkingen als *je bent er zelf heen gegaan* of *je wist waar je aan begon*. Als die meiden zoiets meemaken en te horen krijgen dat het hun eigen schuld is, dan wordt zoiets al gauw gangbaar. Dat normaliseren van grenzeloze ervaringen, dat is het gevaar.’

STEEDS JONGER

‘Ik werk al acht jaar in het sociaal domein en merk dat ik minder snel onder de indruk raak van dit soort verhalen, juist omdat ze zo vaak voorkomen. Wat me raakt is hoe jong meiden soms zijn. Wat vroeger op de middelbare school speelde, speelt nu op de basisschool. Schaamte ontstaat vervolgens omdat meiden denken dat andere mensen niet meemaken wat zij meemaken. Pas als je ze allemaal apart spreekt, blijkt dat ze er allemaal doorheen gaan.’

Bij Bold Boundaries hebben we een *letting-go-proces* gedaan waarbij meiden een brief schreven vanuit hun toekomstige zelf naar de persoon van nu. Wij deden als begeleiders ook mee, en we lieten zien dat ook wij zaken moeten loslaten om de persoon te worden die we willen zijn. Je zag die meiden denken: oh, zij maken dus ook gewoon dingen mee. Ik vertel dat ik uit een eenoudergezin kom, soms ook stoei met mijn mentale gezondheid. Als je dat deelt, doorbreek je de schaamte en het taboe. Ze kunnen zich identificeren met iemand die bij hun belevingswereld past.'

'ALS JE ALS BEGELEIDER LAAT ZIEN WAT JIJ ZELF MOET LOSLATEN, DOORBREEK JE DE SCHAAMTE. DAN DENKEN MEIDEN: ZIJ MAAKT OOK GEWOON DINGEN MEE.'

150 MEIDEN

'Om meiden te bereiken moet je aansluiten bij wat hen interesseert. Niet zomaar een barbecue in maart organiseren en hopen dat ze komen. Maar vragen: wat vinden jullie interessant? En dat als ingang gebruiken voor de thema's die ertoe doen. Bij Bold Boundaries nodigden we een influencer uit en stelden kritische vragen over wat ze online liet zien. Een meisje zei achteraf: als zij dit heeft meegemaakt en eruit is gekomen, dan kan ik dit ook. Dat is precies wat je wil bereiken. Als wij op één evenement 150 meiden kunnen bereiken en een onderwerp bespreekbaar kunnen maken, hebben we al ergens een verschil gemaakt. Want die 150 meiden praten ook weer met hun vriendinnen.'

SAMEN, NIET APART

'Ik vind dat jongens óók een belangrijke rol spelen in het veranderen van dingen - zoals straatintimidatie en grensoverschrijdend gedrag. Je kunt dat niet alleen bij meiden neerleggen. Daarom geloof ik niet dat meidenwerk in een volledig aparte hoek moet verdwijnen. Meiden hebben hun eigen ruimte nodig, absoluut, maar de interactie met jongens blijft net zo goed belangrijk. Zij moeten leren wat meiden nodig hebben, en meiden mogen ook leren wat zij van jongens mogen verwachten. Dat kan alleen als je elkaar blijft ontmoeten. Meidenwerk verdient meer aandacht en middelen, maar de kracht van gemengd jongerenwerk moeten we zeker niet kwijtraken.'

'Meiden zijn moeilijker te bereiken dan jongens. Jongens verzamelen zich op straat, rondom het veld. Meiden trekken zich thuis terug, of ontmoeten elkaar bij jongerencentra of op andere plekken waar je ze niet snel ziet. Daarom is die specialisatie ook zo van belang; het is harder werken om in contact te komen en het vereist een andere benadering. Maar: áls je ze eenmaal binnen hebt en die vertrouwensband er is, dan is de relatie ook snel bestendig.'

Ayla de Vries

Mensen

Egbert de Vries

VAN LOSSE EILANDEN NAAR ECOSYSTEEM

SAMENWERKEN RONDONOM EEN JONGERE

Egbert de Vries is directeur-bestuurder van het samenwerkingsverband voortgezet onderwijs Amsterdam-Diemen. Vanuit die positie werkt hij nauw samen met jongerenwerkorganisaties, jeugdhulp en de gemeente. Daarbij geldt één gedeeld doel: zorgen dat jongeren de ondersteuning krijgen die ze nodig hebben, ook als dat de muren van de school overstijgt. Jongerenwerk speelt daar volgens hem een wezenlijke rol in.

‘Een jongere groeit op in meerdere werelden tegelijk. Thuis, op school, in de wijk, online. Als je alleen kijkt naar wat er in de klas gebeurt, mis je een groot deel van het verhaal. Daarom is er samenwerking tussen onderwijs, jeugdhulp en jongerenwerk. Jongerenwerkers vormen daarin een cruciale schakel, omdat zij die afzonderlijke werelden met hun werk overstijgen. Ze zijn er op school, maar ook in de wijk. Ze kennen de leerling, maar ook de straat waar de leerling na schooltijd vrienden opzoekt. Die doorgaande betrokkenheid is onderscheidend.’

EEN ANDER BEELD VAN DE LEERLING

‘Jongerenwerkers op school helpen docenten om anders – breder - naar leerlingen te kijken. Een docent heeft een beeld van een leerling op basis van gedrag in de les en leerprestaties. Een jongerenwerker kan dat beeld nuanceren of verrijken. Kan zeggen: deze jongen moet elke ochtend zijn broertje naar school brengen, dus hij is soms wat slaperig. Of: zij is ‘s avonds succesvol dj, dat vertelt ze misschien niet in de les maar vertelt ze wel aan mij. Dat soort informatie verandert hoe je naar iemand kijkt. En daarmee verandert ook hoe je met diegene omgaat.’

‘JONGERENWERKERS WETEN DINGEN VAN LEERLINGEN DIE DOCENTEN NIET TE HOREN KRIJGEN.’

GELIJKWAARDIGHEID ALS VOORWAARDE

‘Samenwerking tussen onderwijs en jongerenwerk vraagt dat beide partijen elkaars professionaliteit serieus nemen. Dat betekent ook dat je elkaar vertrouwt als een jongerenwerker zegt: ik weet iets van deze leerling, maar dat kan ik je nu nog niet vertellen. Ik kan je wel adviseren om dit te doen of dat te laten. Dat vraagt vertrouwen. En vertrouwen bouw je op door investering in de relatie, door basisafspraken te maken, en door elkaar de tijd te geven om vertrouwd te raken. Dat is pionieren. Elke school vraagt om een andere aanpak. Daarom hebben we afgesproken dat elke school samen met de jongerenwerkorganisatie een eigen plan van aanpak maakt.’

DE HELFT BEREIKT

‘In Amsterdam hebben 42 vo-scholen jongerenwerk. Maar de andere helft heeft het nog niet. Dat is een budgettaire kwestie en niet een kwestie van relevantie. Want eigenlijk zou iedere school er wel bij varen. Jongerenwerk draagt bij aan het welzijn van leerlingen, aan het pedagogisch klimaat, en aan het succes van de school als geheel. En de jongerenwerker overstijgt het schooldomein: jongeren gaan een x-aantal uren naar school, maar daarna gaat hun leven door. Die doorgaande betrokkenheid, over school, thuis en wijk heen, die is eigenlijk onmisbaar.’

BEWIJS EN STRUCTUREEL GELD

‘We doen nu onderzoek met Youth Spot naar de werkzame elementen van jongerenwerk op school, zodat we de waarde beter kunnen onderbouwen. Dat moet, en dan doen we ook graag. We hopen natuurlijk dat we, als we die bewijsstukken op papier hebben, niet meer afhankelijk blijven van tijdelijke middelen en losse potjes. Er is een wethouder die wil investeren, en wij als samenwerkingsverband willen graag meegaan. De wind waait goed mee, maar daarmee zijn we er nog niet.’

Verhalen

Adam Laoikili

VAN OVERLEVEN NAAR VEERKRACHT

JONGERENWERK IN EEN VERHARDE STAD

Adam Laoikili is manager jongerenwerk bij Stichting IMD, onderdeel van ONE Jongerenwerk in Amsterdam. Hij werkte jarenlang als jongerenwerker in Nieuw-West en Amsterdam-Noord. Hij kent de stad van binnenuit - en ziet haar veranderen.

'Als je hier opgroeit en je weet niet beter, dan heb je het niet één-twee-drie door. Maar als je volwassener wordt, dingen gaat lezen en begrijpen, dan zie je het beter. Hoe het politieke klimaat verhoudingen heeft verhard. Hoe social media het denken misvormt. Hoe supersnel rijk willen worden tot voornaamste doel verheven is. Het zijn ingrediënten die ervoor zorgen dat de druk op jongeren groter is dan ooit. Het is niet gek dat je dan je heil op straat gaat zoeken.

Met jongens die in hetzelfde schuitje zitten. En dat je op zoek gaat naar een excessieve manier om aan je brood te komen. Het gebeurt op steeds jongere leeftijd.'

Wat verharding doet

'Wat ik daar bovenop zie, is dat ouders het te druk hebben. Psychische problemen, financiële zorgen, te weinig ruimte. Ouders kunnen daardoor niet de tijd en aandacht bieden die hun kinderen nodig hebben. Je ziet dat jongeren dan op verschillende leefgebieden verschillende identiteiten ontwikkelen.

Thuis zijn het lieve kids, buiten zijn ze heel anders, op school zijn ze wéér anders, en online al helemaal. Dat is geen onwil, dat is overleven. Die verdeeldheid maakt het heel moeilijk om grip te houden op wat er echt speelt. En het maakt jongeren bovendien kwetsbaar. Wie geen stevige basis heeft, wie nooit heeft leren zeggen wie hij is en wat hij wil, die is stuurloos als de groepsdruk toeneemt. En dat die groepsdruk toeneemt, dat staat vast.'

'SOMS DUURT HET JAREN VOORDAT EEN ZAADJE ONTKIEMT. MAAR DAN HEB JE HET WÉL GEPLANT.'

Continuïteit

'Als jongerenwerker ben je een van de weinigen die zicht heeft op die verschillende werelden tegelijk. Je bent niet alleen op school en in de wijk; je werkt over al die domeinen heen. Dat is de kracht van dit werk. Je bent de grote broer voor de één, de vertrouwde volwassene voor de ander. Zonder oordeel, zonder agenda. Juist daardoor bereik je jongeren die voor andere professionals onbereikbaar zijn. Maar wat ik ook ervaren heb: je klokt ook in en uit. Je ziet

ze toch maar een klein moment van de dag terwijl ze online soms twaalf, dertien uur per dag zitten. Dat betekent dat je met de huidige opzet scherp moet zijn op welke interventies je inzet. Eigenlijk zijn er meer mensen nodig, meer tijd, meer continuïteit. De problemen worden zwaarder. De capaciteit moet mee.'

Het zaadje

'Ik ben zelf ook door een jongerenwerker bij de hand genomen. Ik was zeventien, wist niet wat ik met mijn leven moest. Die jongerenwerker heeft dat veranderd. We zijn jarenlang collega's geweest en tot de dag van vandaag heb ik nog contact met hem. Dat is wat dit werk kan doen. Niet altijd snel, soms duurt het jaren. Maar je hebt wel een zaadje geplant. Misschien heeft iemand het op dat moment zelfs niet eens door. Maar later, als het kwartje valt, dan is het inzicht er wel. Daarom blijf ik ook nu, nu ik meer strategisch werk, in contact met jongeren. Als je alleen maar over ze praat en niet meer mét ze, dan raakt de relatie lek. Dan verlies je het enige wat telt.'

 Kennis

Jan Dirk de Jong

VAN WACHTLIJST NAAR VROEG- SIGNALERING

JONGERENWERK EN DE AANPAK VAN JEUGDCRIMINALITEIT

Jan Dirk de Jong is lector Aanpak Jeugdcriminaliteit aan de Hogeschool Leiden. Als criminoloog verdiepte hij zich jarenlang in de leefwereld van jongeren die afglijden richting criminaliteit. Nu ontwikkelt hij samen met jongerenwerk een nieuw vakgebied: jeugd- en veiligheidsjongerenwerk. Zijn boodschap is hoopvol én scherp: jongerenwerk kan een cruciale schakel zijn in het voorkomen van jeugdcriminaliteit, wanneer de kaders van het vak helder zijn.

‘Via het jongerenwerk leerde ik de jongeren pas echt goed kennen. Het waren de mensen met de voelsprietten in de wijk, en dat is nog steeds zo. Een goede jongerenwerker ziet het vroeg. Die ziet welke jongere de verkeerde kant op dreigt te gaan, nog voordat er een delict is gepleegd. Dat is goud waard. Een jongerenwerker kan zo’n jongere nog omleiden. Hij gaat met hem sporten, zorgt dat school weer loopt, begeleidt hem in hoe hij nee zegt tegen de groep. Dat is waar dit vak het verschil maakt.’

DRIE DOELGROEPEN, HELDERE KEUZES

‘Als je het over jeugd en veiligheid hebt, onderscheid ik graag drie doelgroepen. De A-groep: jongeren bij wie al duidelijke risicosignalen zichtbaar worden. Denk aan kleine vormen van grensoverschrijdend gedrag, beginnende delicten, boosheid of krenking die snel in agressie kan omslaan, en een sterke invloed van de groep. Juist deze jongeren zijn nog goed relationeel beïnvloedbaar. Als je daar te laat bij bent, kunnen ze snel verder afglijden. De B-groep: jongeren die een eerste serieus strafbaar feit hebben gepleegd.’

Vaak speelt groepsdruk en status een belangrijke rol. Veel van deze jongeren twijfelen nog over de richting die ze opgaan. Met voldoende tijd en relatie kan een goede jongerenwerker ook hier nog bijsturen. Door structuur te bieden, school of werk weer op gang te helpen, en jongeren te ondersteunen in het omgaan met groepsdruk. Tegelijk zie je in deze groep ook jongeren bij wie criminaliteit sneller normaliseert en status of geld belangrijker wordt. Dan wordt het moeilijker om bij te sturen. En dan heb je de C-groep: jongeren die al structureel betrokken zijn geraakt bij criminaliteit. Vaak hebben zij schulden, een duidelijke positie in een criminele groep of staan ze onder sterke druk van netwerken. In die fase is regulier jongerenwerk meestal niet meer voldoende en moeten andere partijen in de keten het voortouw nemen. Die grens is belangrijk te trekken; het biedt duidelijkheid over rollen en verwachtingen, zodat jongerenwerk kan doen waar het meeste verschil maakt.'

PROFESSIONALISEREN

'Voor de AJA heb ik een opleiding ontwikkeld om jongerenwerkers te helpen zich te professionaliseren. Welke doelgroepen zijn van jou? Hoe signaleer je vroeg? Hoe bouw je samenwerkingsrelaties op? En hoe leg je jouw impact uit aan de gemeente? Want dat laatste is essentieel. Jongerenwerkers zijn heel goed in hun werk, maar kunnen het soms moeilijk uitleggen. Als je dat niet kunt verantwoorden, blijf je afhankelijk van politieke winden en tijdelijke budgetten. Terwijl je eigenlijk zou moeten kunnen zeggen: wij draaien de kraan dicht. Investeer in ons, en over tien jaar hebben jullie minder ellende. Dat verhaal moet het vak kunnen vertellen.'

Verhalen
Esra Jansen

JONGEREN STIMULEREN HUN STEM TE GEBRUIKEN

Esra Jansen werkt ruim vijf jaar als jongerenwerker bij DOCK in Amsterdam-West. Anderhalf jaar geleden richtte hij samen met JP Vision en The Mall de jongerenraad WestConnect op, een initiatief van stadsdeel West. Negen jongeren tussen de 15 en 23 jaar denken daarin mee over hun buurt en adviseren de gemeente.

‘Een stem geven aan jongeren is een van de lastigere doelen die het jongeren- en straathoekwerk heeft. Dat klinkt misschien gek, maar dat is wel mijn ervaring. De jongeren die wij bereiken, voelen zich vaak geen onderdeel van de status quo. Ze zijn afgehaakt, of hebben het gevoel dat mensen zijn afgehaakt met hén. Ze zien natuurlijk van alles, en ze vinden heus genoeg, maar ze voelen zich ook gewoon heel machteloos.’

Drie stappen

‘Om jongeren te stimuleren hun stem te gebruiken, werk ik met een model van drie stappen. Stap één is een relatie en vertrouwen opbouwen. Stap twee is een groep smeden: meerdere bijeenkomsten creëren, zodat jongeren het gezamenlijk gaan oppakken. En stap drie is dat wat er in de groep leeft vertalen naar beleid. Jongerenwerk doet één en twee perfect. En een jongerenraad kan in stap drie voorzien, door de stem van jongeren te laten doorklinken naar ambtenaren en politici toe. Maar stap drie is óók een lastige. Er is geduld nodig om ze echt aan boord te krijgen.’

Anderhalf jaar lang heb ik ze aangespoord: jullie kunnen je ervaringen laten doorklinken naar beleid, en zo het leven van andere jongeren positief beïnvloeden. Dan keken ze me aan van: lul maar lekker raak. Toch hoor ik inmiddels dat jongeren deze taal overnemen; dat ze praten over de impact die een raad kan hebben, en wat je ermee kunt bereiken. Dat vind ik heel cool. Maar dat kost dus wel anderhalf jaar.’

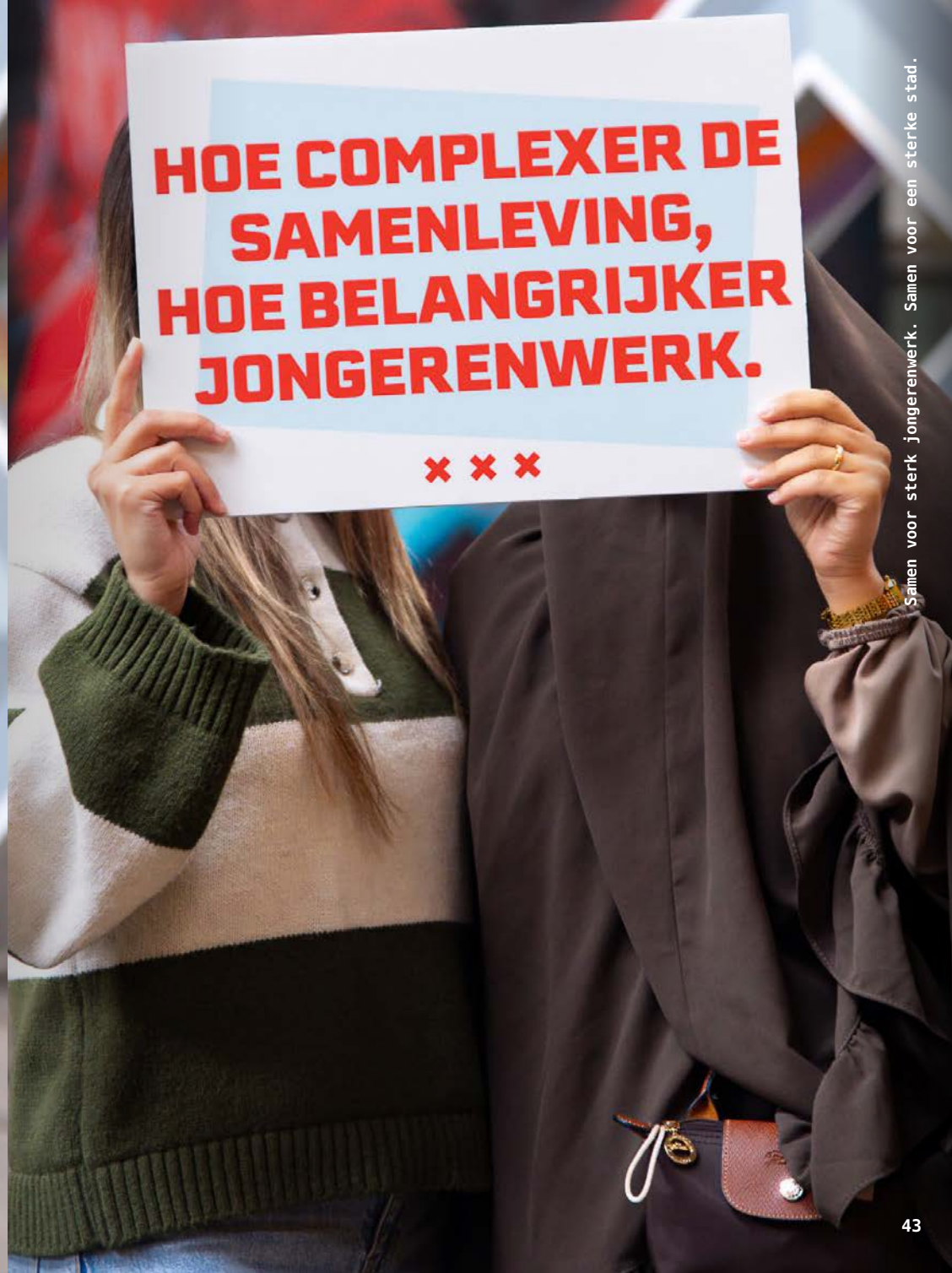
‘HET IS MET DIT WERK ECHT DE TIJD DIE HET DOET.’

Afwachten is ook werken

‘In die anderhalf jaar wacht je ook veel af. Je gaat een stap vooruit, en wordt soms samen weer teruggespoord naar stap één. Groepsprocessen verlopen rommelig. Ik word wel eens boos op iemand, iemand wordt wel eens boos op mij. Dan ga je weer terug naar het begin en bouw je opnieuw op. Ondertussen nodig je lokale politici en ambtenaren uit, en hoop je dat het gaat rollen. En vergeet niet: jongeren zijn ook gewoon jongeren. Een dag is leuk en vol. Iedereen om je heen is aan het rebelleren, de hormonen gieren door je lijf. Ik kan heel goed begrijpen dat je je schouders ophaalt en denkt: ik weet eigenlijk niet waarom ik hier zit. Maar: ze zitten er wel. Er wordt dus sowieso een kiem geplant.’

Brugfunctionaris

‘Wat jongerenwerk onderscheidt, is de langdurige aanwezigheid in de wijk. We committeren ons aan een buurt, en blijven er. We vormen de brug tussen systeemwereld en leefwereld. Ook met de raad voel ik niet de drang om hard te trekken aan jongeren omdat het over een week af moet. Die jongeren blijven hier wonen en wij blijven hier werken. Het is met dit werk echt de tijd die het doet.’

**‘IK WAS VROEGER IEMAND DIE ZICH
KLEIN HIELD – IN DE KLAS, THUIS, OVERAL.
ALSOF MIJN MENING ER NIET TOE DEED.
DOOR JONGERENWERK WEET IK DAT DAT
NIET WAAR IS. IK HEB ONTDEKT DAT OOK
IK DINGEN TE ZEGGEN HEB DIE DE MOEITE
WAARD ZIJN OM GEHOORD TE WORDEN.
NU SPREEK IK ME WÉL UIT, EN DAAR HEB
IK OOK AMBITIES BIJ. LATER WIL IK
GRAAG DE POLITIEK IN.’**

Noor El Azrak

jongerenraad stadsdeel West, Amsterdam

**WAT JE VANDAAG
SERIEUS NEEMT,
HOEF JE MORGEN
NIET TE REPAREREN.**

× × ×

 Verhalen

Jan Pieter Jansen

JONGEREN- WERK ALS VAK

INTUÏTIE VERBINDEN AAN PROFESSIONIE

Jan Pieter Jansen begon zijn loopbaan als vrijwillig jongerenwerker in Sydney. Terug in Nederland studeerde hij pedagogische wetenschappen en ging professioneel aan de slag als jongerenwerker. Hij is trainer bij de Amsterdamse Jongerenwerk Academie - de AJA, het initiatief van wethouder Mbarki om jongeren- en straathoekwerk als professioneel vak op de kaart te zetten.

‘De AJA biedt jongerenwerkers uit alle Amsterdamse welzijnsorganisaties de kans om een reeks van acht trainingsdagen te volgen, het zogenoemde kernprofiel. Daarin komt de methodische basis van het jongeren- en straathoekwerk uitgebreid aan bod. Daarnaast is het ook een fijne plek voor verbinding tussen jongerenwerkers. Je hart luchten, nieuwe ideeën opdoen. Binnenkort starten we met verdiepingsprofielen op specifieke thema’s, zoals veiligheid of meidenwerk.’

IN DIALOOG

‘In het trainingswereldje wordt veel gezonden, maar wij geloven daar niet in. We willen trainingen juist super interactief maken: eerst een stuk theorie, dan meteen de praktijk in, werkvormen terugkoppelen aan de theorie. En we staan als trainers náást de jongerenwerkers. Want de kennis zit ook bij hen. Aan het begin zeggen we altijd: wij zitten hier met twee trainers, maar er is zoveel meer kennis in deze ruimte. Laten we die samen opbouwen.’

KOORDDANSEN

‘Wat jongerenwerk tot vakwerk maakt, is de werkrelatie met jongeren. Die is uniek. Je werkt in het derde opvoed-domein, buiten school en thuis, en zonder autoriteits-functie. Je bent geen ouder, geen docent, maar wel een mede-opvoeder. Je bent constant aan het balanceren tussen náást iemand staan, en soms toch ook handelen met de pedagogische pet op.’

**‘HET VAK IS EFFECTIEF,
DAT WETEN WE. MAAR WE MOETEN
OOK WOORDEN KUNNEN GEVEN
AAN WAT ER AL GEBEURT.’**

Onderzoekers noemen dat emanciperen en disciplineren: je wil jongeren vrijlaten om zich te ontwikkelen, maar ze hebben ook sturing nodig. Die balans bewaken is een vorm van koorddans; een oefening die steeds aandacht nodig heeft en vragen oproept. Juist daarom is het gesprek met andere jongerenwerkers zo essentieel.’

INTUÏTIE VERBINDEN AAN THEORIE

‘Veel jongerenwerkers doen hun werk al jaren vanuit intuïtie, en die intuïtie is vaak gewoon on point. Maar ze weten niet altijd hoe ze dat onder woorden moeten brengen. Ik had een jongerenwerker in het kernprofiel die zei: ik vind het zo moeilijk om aan anderen uit te leggen wat ik doe. Terwijl docenten op zijn school naar hem toekwamen om te vragen hoe hij dat deed, zo’n gesprek met 25 jongeren in de pauze.’

Maar hij deed het gewoon. Maar hij had er geen woorden voor. Dat is precies waar de AJA voor is: woorden kunnen geven aan wat er al gebeurt. Het jongerenwerk kunnen legitimeren naar opdrachtgevers, scholen, subsidieverstrekters. Want het vak is effectief, dat weten we. Maar om erkend te worden als volwaardige partner in het sociale domein, moet je jezelf ook kunnen verantwoorden. Dat zelfvertrouwen zie ik groeien bij de jongerenwerkers die de training volgen.’

NOOIT AF

‘Jongerenwerk is als discipline nooit af. De leefwereld van jongeren verandert voortdurend, en een jongerenwerker sluit altijd aan bij die leefwereld. Niet top-down, maar bottom-up. Dat is ook precies wat het vak zo effectief maakt, preventief maar ook als er al dingen spelen. Je bent een bondgenoot. En zolang de leefwereld van jongeren blijft veranderen, blijft ons vak ook eindeloos in ontwikkeling.’

 Kennis

JOLANDA SONNEVELD

Jolanda Sonneveld heeft ruim vijftien jaar onderzoek gedaan naar jongerenwerk en promoveerde op de preventieve waarde ervan. Inmiddels werkt ze bij Sociaal Werk Nederland, de branchevereniging, waar ze zich richt op de positionering van de branche, zich hard maakt voor goede randvoorwaarden voor sociaalwerkorganisaties en samenwerking zoekt met politiek, ministeries, financiers en partnerorganisaties.

‘De wetenschappelijke discipline rondom jongerenwerk is eigenlijk pas twintig, vijftientwintig jaar geleden voorzichtig gestart. Andere disciplines, zoals de jeugdhulp of de medische hoek, liepen al veel verder vooruit. Daardoor hadden we een inhaalslag te maken: wetenschappelijk onderbouwen wat het beroep inhoudt, wat werkt, wat het onderscheidend maakt. Dat lukt nu steeds beter. Jongerenwerkers kunnen inmiddels veel beter uitleggen waar ze van zijn, waar ze goed in zijn en wat ze niet doen.’

Ontwikkelingsgericht, niet probleemgericht

‘Het grootste verschil met de hulpverlening is het vertrekpunt. Hulpverleners werken vanuit een hulpvraag of een probleem. Bij jongerenwerk is het aangrijpingspunt de interesse en ontwikkelbehoefte van een jongere. Je weet van tevoren nooit waar je naartoe gaat, omdat het proces- en ontwikkelingsgericht is. Dat maakt het een fundamenteel ander type professie. En dat is ook precies wat je moet bewaken: dat partners uit onderwijs, veiligheid of jeugdzorg jongerenwerkers niet gaan inzetten als verkapte conciërge of handhaver.’

1 op de 7

‘Tegenwoordig maakt 1 op de 7 jongeren gebruik van jeugdhulp, in welke vorm dan ook. Twintig, vijftientwintig jaar geleden was dat nog 1 op de 23. Wat is er veranderd? Micha de Winter stelde al: er is niets in het drinkwater gekomen. Maar we zijn te veel met een probleem- en individualistische lens gaan kijken, en te snel gaan doorverwijzen naar hulp. Terwijl je ziet: als je jongeren samenbrengt in een laagdrempelige, informele setting, met ruimte voor plezier maar ook voor moeilijke onderwerpen die alle jongeren tegenkomen, dan kun je daar heel veel mee bereiken. Daar komt steeds meer onderbouwing voor, en ook erkenning vanuit beleid.’

Preventieve waarde is aangetoond

‘Met mijn promotieonderzoek heb ik kunnen aantonen dat jongerenwerk bijdraagt aan het versterken van beschermende factoren rondom jongeren zoals: sterkere sociale netwerken, grotere maatschappelijke participatie, pro-sociaal gedrag. Die beschermende factoren staan tegenover risicofactoren. Als je ze versterkt, worden jongeren weerbaarder om met tegenslag om te gaan. Dat is de preventieve waarde. Er zijn ook business cases gemaakt die laten zien wat het scheelt aan zorgkosten als je groepen jongeren binnen het jongerenwerk begeleidt.

Maar ik wil het jongerenwerk niet primair verantwoordelijk houden voor het besparen van zorgkosten. Het gaat om een fundamentele keuze: investeren in een stevige basisinfrastructuur in buurten en wijken, voor jongeren die om wat voor reden dan ook die steun en aanmoediging vanuit thuis niet ontvangen en/of in kwetsbaarheid opgroeien.’

Kwetsbaar zonder wettelijke verankering

‘Er zijn naar schatting 2500 jongerenwerkers in Nederland. Een klein bolletje vergeleken met het aantal jeugdhulp-professionals of onderwijzers. En wat veel mensen niet weten: er is geen wet die regelt dat er minimaal zoveel jongerenwerk moet zijn in een buurt. Voor bibliotheken bestaat die norm bijvoorbeeld wel. Gemeenten zijn verplicht om jeugdhulp te organiseren, maar voor jongerenwerk is er geen norm. Het is daardoor altijd afhankelijk van de politieke wind en beschikbare middelen. Terwijl we uit onderzoek weten dat je tijd nodig hebt om relaties op te bouwen, en zichtbaar te zijn in de wijk. Als je dan moet stoppen omdat de financiering wegvalt, is dat ontzettend zonde van alles wat er is opgebouwd.’

TROTS IS GEEN EINDPUNT

EEN PLEIDOOI VOOR DE LANGE TERMIJN

Dat jongerenwerk voor het eerst een eigen wethouder kreeg, is meer dan een bestuurlijke keuze. Het laat het belang zien van wat jongerenwerkers al jarenlang doen: elke dag aanwezig zijn, verbinding maken, jongeren zien. In buurten door heel Amsterdam bouwen zij aan vertrouwen, aan kansen en aan perspectief. Daar zijn we enorm trots op. Maar die trots is geen eindpunt.

Veel jongeren groeien nog altijd op onder druk. Mentale belasting, ongelijke kansen, verleidingen op straat; voor veel jongeren in onze stad is dat dagelijkse werkelijkheid. Jongerenwerk laat juist daar zijn waarde zien: niet pas als het misgaat, maar ruim daarvoor.

Jongerenwerkers staan op straat, zijn in het buurthuis, op school en online. Ze kennen jongeren voordat ze in dossiers opduiken. Zien wat anderen soms missen. Niet als handhaver of hulpverlener, maar als een vertrouwde volwassene die jongeren helpt richting te vinden.

Dat werkt door. In de buurt, op school, in de stad. Jongerenwerk vergroot veerkracht, voorkomt escalatie en verbindt de leefwereld van jongeren met het bredere systeem. Dat is geen prettige extra, maar fundamenteel.

De vraag is dus niet meer of we weten wat nodig is. De vraag is of we de moed hebben daar ook naar te handelen. Wat er nodig is, is structurele investering: in vakmanschap, in structurele aanwezigheid in de wijk en in de verdere ontwikkeling van het vak. Zodat jongerenwerk geen tijdelijk project is, maar een blijvende voorziening. Zodat het vertrouwen dat wordt opgebouwd in de buurten, ook kan blijven groeien.

Bestuurlijke continuïteit is daarvoor essentieel. Als we echt geloven in onze jongeren - en dat doen we - dan verdient jongerenwerk een vaste plek op de bestuurlijke agenda, ongeacht de verkiezingsuitslag. Steden die blijvend investeren in hun jongeren, plukken daar de vruchten van. Laten we die stad zijn.

Een toekomstbestendige stad kiest bewust. Voor nabijheid, preventie en de lange termijn. Met jongeren zelf, met bewoners, scholen, sociaal werk en gemeente - sámen.

De kennis is er. De mensen zijn er. De opgave is helder.

Nu is het tijd om te kiezen.

Het jongeren- en straathoekwerk in Amsterdam

Over deze uitgave

Het boekje is samengesteld naar aanleiding van het Jongeren- en straathoekwerkkongres 2026, en biedt een overzicht van het jongeren- en straathoekwerkveld van Amsterdam. In dit veld komen de samenwerkende jongerenwerk partijen onder Samen voor Jongeren Amsterdam (SVJA) en de Amsterdamse Jongerenwerk Academie (AJA) samen om vakmanschap, kennis en samenwerking te versterken.

Bezoek ook de website svja.nl, waarin de visie, ambities en ontwikkelingen van het Amsterdamse jongerenwerk verder worden toegelicht en opgevolgd.

Colofon

Uitgave van Samen Voor Jongeren Amsterdam, copyright © 2026
info@svja.nl

Tekst

Fen Verstappen

Eindredactie

Kenny Zschüschen
Monique Kuik

Ontwerp

Arthur Reinders Folmer

Fotografie

Ivana Koopmans
Quasim Payne, Shot by
Dashenko
Randy Da-Costa, Dacosta
Photography

Druk

Ruparo, Amsterdam

Onze partners

Sterker jongerenwerk krijgen we samen voor elkaar.
Aan dit initiatief werkten samen:

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met dank aan

STRAAT / INTERNATIONAL STREET ART MUSEUM

STRAAT Museum Amsterdam

**Straathoek-
werk slaat
bruggen tussen
de leefwereld
van jongeren en
de samenleving**

Samen voor een sterke stad
Samen voor sterk jongerenwerk